

Protesterne i Cuba søndag den 11. juli bærer USA's beskidte fingeraftryk

Det, som Cuba oplevede søndag den 11. juli med demonstrationer og protester, der flere steder i landet udviklede sig til vandalisme og butiksplyndringer, var sørgeligt at være vidne til og smertefuldt for Cuba.

Begivenhederne søndag den 11. juli bærer USA's beskidte fingeraftryk.

Der var intet tilfældigt eller spontant i at protester og demonstrationer fandt sted i en lang række byer. Det afsløres blandt andet af det faktum, at den største kontrarevolutionære demonstration fandt sted i Miami. De samtidige og efterfølgende smådemonstrationer i flere byer i Europa er ligeledes et klart tegn på, at protesterne i og uden for Cuba var nøje planlagt.

Vi ved, at USA's regering hvert år officielt afsætter over 20 millioner dollars til undergravende arbejde med det mål at skabe et systemskifte i Cuba. Vi genkender det, der nu sættes i værk i Cuba fra tilsvarende forløb i Bolivia, Venezuela, Nicaragua og Honduras – ja fra talrige lande også uden for Latinamerika.

Levevilkårene i Cuba er meget vanskelige, og der er ikke noget overraskende i, at mennesker i Cuba er vrede og frustrerede. Med blokade og corona samt med en vanskelig fødevarer-situation og strømafbrydelser er hverdagen utilfredsstillende.

Den situation udnyttes nu af de politiske kræfter inde i Cuba og uden for Cuba som uophørligt arbejder for et systemskifte.

Men Cuba har en lang og stærk tradition for folkelig debat og inddragelse i løsningen af landets problemer. Derfor er der også bred indsigt i årsagerne til de aktuelle problemer.

Vi tror derfor, at de fleste af de cubanere, som søndag lod sig rive med i demonstrationerne, ved eftertanke forstår, hvor løsningen på deres problemer ligger – og at det ikke er ved at forråde landet til dets værste fjende.

Denne fjende afslører sig selv med et vulgært hykleri, som kun betalte lejesvende i Cuba kan lukke øjnene for. At høre politikere i USA som senator Marco Rubio, kongresmedlem Maria Elvira Salazar og viceudenrigsminister Julie Chung forsøge at udtrykke medfølelse med den cubanske befolknings prøvelser og lidelser er et hykleri, som ingen ærlige mennesker lade sig forføre af, når vi ved at samme USA's blokade er hovedårsagen til disse lidelser.

Hvis der var den mindste gran af ærlighed hos disse politikere i USA, så ville de naturligtvis arbejde for at hæve blokaden. Men de støtter blokaden, som koster Cuba over 5 milliarder dollars om året i øgede udgifter og tabte indtægter – det svarer til over 90 millioner kroner hver dag!

Dette regnestykke kender cubanerne, men det er ukendt eller forties på det skammeligste i store dele af verden. I det omfang konsekvenserne af USA's umenneskelige og ulovlige blokadepolitik bliver kendt, må det styrke kampen mod blokaden og solidariteten med Cuba, som Dansk-Cubansk Forening står fast på sammen med en bred international bevægelse med 1500 organisationer i 150 lande.

Cuba er ikke alene!